

Arrest

nr. 315 852 van 4 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HAUQUIER**
 Henri Jasparlaan 109
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 februari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift stellen dat de commissaris-generaal geen rekening hield met hun medische problematiek en hiernaar enkel verwees in het kader van de bijzondere procedurele noden, wijst de Raad naar de bestreden beslissingen waar terdege overwogen wordt dat verzoekers geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere noden kunnen blijken, en dat de commissaris-generaal evenmin dergelijke noden heeft kunnen vaststellen. Bovendien wijst de Raad op de bevindingen van de commissaris-generaal waar deze wat betreft hun medische problematiek het volgende stelt: “U bent slechttiend, zou kampen met een hernia en te maken hebben met niet nader gespecificeerde problemen aan uw slagaders en hart (CGVS, p. 5-7). Uw echtgenote zou te lijden hebben onder schildklierproblemen en verklaart daarnaast te worstelen met eerder vage psychologische klachten die hier mogelijks mee in verband kunnen worden gebracht (CGVS echtgenote, p. 4-5). Dient in deze te worden benadrukt dat jullie deze klachten op geen enkele objectieve wijze aantonen. Het blijft in deze wat jullie betreft slechts bij blote beweringen, enige betrouwbare medische attestatie leggen kunnen jullie niet voorleggen. Hoe dan ook, in wezen mag blijken dat jullie in Bulgarije na de verlening van jullie beschermingsstatus nooit enige hulp hebben gezocht wat betreft medische en/of psychologische bijstand, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat dergelijke hulpverlening in uw land van asiel niet voorhanden zou zijn of u niet beschikbaar zou worden gemaakt.” Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen verklaringen bij, noch leggen zij attesten neer, die hier een ander licht op kunnen werpen en waaruit zou kunnen blijken dat zij kampen met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor hun zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld.

Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er wordt niet betwist dat aan verzoekers en hun kinderen op 19 september 2022 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS, map 6). De verblijfsvergunningen zouden dus nog geldig zijn tot september 2025. Aangezien zij in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische ‘catch 22’. Dit is de situatie waarin begunstigen, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de ‘civiele nationale database’. Echter mogen begunstigen niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigen in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110). Het feit dat verzoekers hun documenten hebben vernietigd (CGVS verzoeker, p. 5 en 13), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij aldaar verkregen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers’ verklaringen en gedragingen. Uit verzoekers’ verklaringen dat zij geenszins de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden (CGVS verzoeker, p.15 en 18). Nadat zij de subsidiaire bescherming toegekend kregen en vervolgens het opvangcentrum dienden te verlaten, verbleven verzoekers nog slechts enkele dagen in het land vooraleer zij naar Duitsland vertrokken (CGVS verzoeker, p.15). Voorts blijkt uit hun verklaringen dat verzoekers in de periode van vijftien dagen tussen de toekenning van de beschermingsstatus en hun vertrek uit Bulgarije slechts beperkte inspanningen hebben gedaan om hun rechten te doen gelden in Bulgarije en er een leven voor hun gezin op te bouwen. Verzoekers lieten na om zich na de toekenning van de status voor enige bijstand te wenden tot de Bulgaarse autoriteiten op de daartoe officiële manieren. Zo hebben zij geen verder initiatief genomen wanneer zij zich een paar keer tevergeefs tot andere Syriërs en tot een immobiliënkantoor gewend hadden en zij erna van derden hoorden dat zij nooit huisvesting zouden krijgen (CGVS verzoeker, p.19; CGVS verzoekster, p.11 en 12). Hetzelfde geldt voor hun zoektocht naar onderwijs voor hun kinderen (CGVS verzoeker, p.20). Verzoekers hebben na

het verlaten van het opvangcentrum geenszins hulp gezocht bij niet-gouvernementele kanalen en/of organisaties die hen op weg zouden hebben kunnen helpen. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekers ernstige pogingen ondernomen hebben om zich te informeren over de mogelijkheden die de Bulgaarse overheid had om bijstand te bieden. Verzoekers' betoog in voorliggend verzoekschrift dat zij van de Bulgaarse autoriteiten geen enkele vorm van steun kregen, is dan ook niet ernstig. Zij tonen aldus niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers betogen dat zij niet konden rekenen op enig vorm van bescherming door de Bulgaarse autoriteiten en verwijzen naar het incident waarbij zij getracht hebben om hulp in te roepen van de politie nadat verzoekster werd aangevallen door dronken personen in het park waar zij verbleven en waarbij verzoekster niet werd binnengelaten in het politiekantoor. De Raad kan slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat dit niet tot het besluit leidt dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties in Bulgarije. Verder blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij slechts beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Na dit incident zouden zij slechts een enkele keer naar het dichtstbijzijnde politiekantoor zijn gestapt en nadat zij botsten op een weigerachtige houding van de aanwezige agenten, zouden zij alles hebben laten varen (CGVS verzoeker, p.16 en 19).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift en in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar verzoekers doorheen het verzoekschrift verwijzen naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. *Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Verzoekers leggen een aanvullende nota neer.

VzP stelt dat zowel de Raad als het CGVS haar persoonlijke situatie slecht hebben beoordeeld. Ze wijst op haar 12 minderjarige kinderen en wat voor problemen dit geeft aangaande school, huisvesting, voeding edm. Ze wijst op de moeilijke medische situatie (hernia, hart- en bloedvatenproblemen, ogen en PTSD). In Bulgarije kreeg het gezin 14 dagen de tijd om zelf opvang te vinden zodra ze de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen kregen, een hopeloze zoektocht waarvoor ze naar Sofia trokken. Voor wat de situatie in Bulgarije betreft verwijst ze naar het pleidooi in de vorige zaak, nr. 8 op de rol. Verzoeker geeft aan dat enkel hij naar de psycholoog gaat, alsook medicatie neemt en hij werd aan zijn beide ogen geopereerd waarvoor hij heden druppels krijgt. De gezondheidssituatie van de kinderen is redelijk, daar ze aandacht krijgen op school. Verzoekster sluit zich aan bij hetgeen de advocaat gezegd heeft, en wijst erop dat ze last heeft van haar linkeroog."

Wat betreft het pleidooi in de achtste zaak op de zitting, waar verzoekers naar verwijzen, staat in het pv van de zitting te lezen:

"Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat het duidelijk wordt dat Bulgarije de Griekse strategie volgt door sneller de beschermingsstatus toe te kennen zodat betrokkenen sneller het land verlaten. Het wordt de statushouders zo moeilijk mogelijk gemaakt om enige rechten te laten gelden. Zelf stelt ze ongeveer een jaar inspanningen te hebben geleverd in Bulgarije om haar rechten te laten gelden. Haar loon was ruim onvoldoende, ze kreeg minder pauzes, werd slechter betaald dan de Bulgaren voor het zelfde werk... Ze sliep voornamelijk op straat, soms op hotel of bij vrienden, maar ze had nooit recht op eigen huisvesting. Hier in België lukt het haar wel met eenzelfde inspanning. Intussen zijn haar Bulgaarse documenten 8 maand vervallen en Bulgarije controleert of mensen er effectief nog verblijven, zoniet wordt het beschermingsstatuut snel beëindigd. Zodoende is zij nu onzeker of zij nog over de status beschikt en als het CGVS beweert van wel, dient het CGVS het bewijs hiervan te leveren. Met de huidige kennis over de situatie in Bulgarije is het contradictoir te beweren dat ze nog over

geldige documenten zou beschikken. Indien zij zich nu zou aanbieden met de vervallen documenten, zouden deze sowieso aanleiding zijn tot intrekking gezien ook de informatie bij de beschikking. Er is geen informatie of zij nog bescherming kan genieten, integendeel. Ze stelt eindelijk een veilig land gevonden te hebben na de oorlog in Syrië en de talrijke aanvallen en problemen in Bulgarije. De verzoekende partij stelt dat ze haar best doet.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie en ter zitting neergelegde aanvullende nota waarnaar zij verwijzen, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 juli 2024.

De eerder bij aanvullende nota op 3 september 2024 gevoegde stukken, met een psychologisch en medisch attest voor verzoeker, een bevestiging van chirurgische afspraak en doktersvoorschrift met betrekking tot verzoeker en medische documenten betreffende verzoekster, zijn evenmin van aard anders te doen besluiten dan in voormelde beschikking, zoals hierna wordt toegelicht.

5.1. Doel vraag tot horen

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom. Verzoekers gaan hieraan echter voorbij en blijven desbetreffend in gebreke.

Verzoekers' betoog ter zitting betreft in wezen een herhaling van al eerder door hen afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten en het formuleren van zeer algemene kritiek, zonder dat zij echter daadwerkelijk en concreet ingaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen een concrete en inhoudelijke repliek inbrengen.

Zij werpen met hun algemene argumentatie geen ander licht op de inhoud van de beschikking van 30 juli 2024 en het bij aanvullende nota gevoegde medisch attest is evenmin van aard afbreuk te doen aan de hierin opgenomen grond, waarin uitgebreid rekening wordt gehouden met en concreet wordt ingegaan op zowel de algemene situatie voor statushouders in Bulgarije als wat verzoekers' persoonlijke, individuele situatie in het bijzonder betreft.

5.2. Internationale beschermingsstatus van verzoekers in Bulgarije

Verzoekers betwisten niet, zoals ook eerder al in de beschikking in punt 4 werd vastgesteld, dat hen in Bulgarije op 19 september 2022 subsidiaire bescherming werd verleend, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier verkregen van de Bulgaarse autoriteiten. Zij tonen niet aan dat zij niet langer internationale bescherming genieten in Bulgarije. De bewijslast ligt hiervoor bij hen, waar zij in hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota volledig lijken aan voorbij te gaan.

Eerder werd er al op gewezen dat het feit dat verzoekers hun documenten hebben vernietigd, niet wegneemt dat hun Bulgaarse verblijfsvergunningen nog geldig zijn tot september 2025, en niets wijst erop dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij er verkregen. Aangezien hun verblijfstitel nog geldig is, vallen verzoekers niet onder de juridische 'catch 22', zoals toegelicht in de beschikking. Verzoekers laten ter terechtzitting deze vaststellingen geheel ongemoeid, waardoor deze onverminderd gehandhaafd blijven.

5.3. Algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije

In de beschikking werd in punt 3 reeds opgemerkt dat ofschoon uit de voorliggende informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije, aangezien hun situatie in en bij terugkeer naar Bulgarije ernstig en moeilijk is hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's, uit die informatie evenwel niet blijkt noch kan worden afgeleid dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land zonder meer een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Verzoekers brengen hier niets dienstig tegen in en laten geheel na elementen bij te brengen die hierover anders doen oordelen. Het AIDA-rapport van 2024, dat van april 2024 is en niet van juli 2024 zoals in de op zitting bijgebrachte aanvullende nota foutief wordt gesteld, werd al eerder neergelegd door zowel verzoekers als de verwerende partij en werd al in acht genomen door de Raad in zijn beschikking van 30 juli 2024. Met

deze informatie werd aldus reeds rekening gehouden. Het louter opnieuw bijbrengen van diezelfde informatie voegt vanzelfsprekend niets toe, daar deze al in acht werd genomen door de Raad.

5.4. Verzoekers' persoonlijke situatie als statushouders in Bulgarije

Een individuele beoordeling van verzoekers' verklaarde nood aan internationale bescherming is dus nodig, en gebeurt *in casu*.

In de beschikking van 30 juli 2024 wordt terdege rekening gehouden met de door verzoekers verstrekte individuele, persoonlijke elementen inzake hun situatie in en vrees bij terugkeer naar Bulgarije.

De grond in de beschikking wordt benadrukt dat *“In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”*

Verzoekers laten na dergelijk bewijs te leveren, zo werd reeds vastgesteld in de beschikking, rekening houdende met de door hen aangereikte elementen inzake hun persoonlijke, individuele omstandigheden als Bulgaarse statushouders. Verzoekers tonen niet aan dat hun situatie in Bulgarije er een was van of dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt in de zin van voormelde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij brengen ter zitting geen concrete en dienstige elementen bij die hierover anders doen oordelen.

5.4.1. Bijzondere kwetsbaarheid

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt: *“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”*

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat *“(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”*, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, een begrip dat datzelfde Hof dus niet nader heeft toegelicht waardoor elk dossier steeds op individuele basis op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

Verzoekers maken niet aannemelijk, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen om, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, hun rechten te doen gelden verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij

terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.4.1.1. Dat verzoekers een kroostrijk gezin hebben met 12 minderjarige kinderen, betreft een element waarmee reeds rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan in de beschikking. Zoals eerder werd opgemerkt, tonen verzoekers hiermee niet aan dat zij de aan hun in Bulgarije verkregen internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen er niet zouden kunnen laten gelden.

In dit verband wordt erop gewezen en wordt beklemtoond dat de internationale bescherming, meer bepaald subsidiaire bescherming, die verzoekers er verkregen voor heel hun gezin geldt, en dus al hun twaalf kinderen, alle geboren in Syrië of nadien in Turkije, en dus voor zij met het gezin naar Bulgarije gingen. De informatie van de Bulgaarse autoriteiten vermeldt in dit verband duidelijk: *“The person was granted subsidiary protection in Republic of Bulgaria with decision dated on 19.09.2022. wich also included her twelve minor children”* (zie administratief dossier, map 6 + B “landeninformatie”, documenten Dublin Unit Bulgarije).

Verzoekers tonen niet aan dat zij met hun gezin de aan hun status verbonden rechten en voordelen niet kunnen laten gelden. Zij maken allerminst aannemelijk hiertoe ernstige inspanningen te hebben gedaan, laat staan hiertoe al het mogelijke te hebben geprobeerd in Bulgarije, en de middelen die het recht en hun status hen hiertoe bieden in Bulgarije afdoende te hebben benut en uitgeput. Hun verklaringen en gedragingen geven daarentegen blijk van het tegendeel, zoals al eerder in de beschikking werd vastgesteld. Verzoeker, die tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat zij na aankomst in Bulgarije al na enkele dagen en bij aanvang van zijn asielprocedure voor zichzelf hadden uitgemaakt en beslist om niet lang in Bulgarije te blijven (NPO verzoeker, p. 17 – 18), en verzoekerster verlieten Bulgarije reeds na enkele dagen nadat zij er internationale bescherming verkregen. Hun gedrag en verklaringen geven aldus allerminst blijk van een intentie, laat staan doorgedreven pogingen om er een leven en toekomst uit te bouwen en er de aan hun status verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Verzoekers overtuigen dan ook allerminst en tonen geenszins aan op welke wijze hun gezinssituatie, met name het feit dat zij een groot gezin zijn met twaalf kinderen, hen zou verhinderen om in Bulgarije als statushouders die rechten en voordelen te laten gelden. Gelet op de zeer korte periode dat zij er nog bleven nadat zij subsidiaire bescherming verkregen, tonen zij niet in het minst aan op welke wijze hun gezinssituatie hier een impact op zou hebben. Ze lichten bovendien niet toe en tonen allerminst aan hoe hun situatie er zou verschillen van deze van Bulgaarse staatsburgers met een groot gezin.

Dat verzoekers, louter omwille van hun gezinssituatie, een kwetsbaarheid hebben dermate dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in Bulgarije in een situatie verkeerden dan wel bij terugkeer dreigen terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals omschreven door het Hof van Justitie in hogervermelde relevante rechtspraak, blijkt nergens uit en wordt door verzoekers op generlei wijze *in concreto* aangetoond.

5.4.1.2. Eenzelfde vaststelling geldt wat betreft de door verzoekers aangereikte elementen inzake hun medische en psychologische situatie.

Het psychologisch attest van verzoeker van 1 juli 2024 maakt melding van fysieke klachten waarmee verzoeker te kampen heeft zoals aan zijn ogen, rug en knieën en stelt dat hij symptomen van depressie en posttraumatische stress vertoont. In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning, temeer hun een verblijfsvergunning werd verleend, waarvan zij niet aantonen dat die verstreken is. Voorts kan uit hun verklaringen overigens niet worden afgeleid dat deze psychologische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor het zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekers brengen geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zal verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar in het medisch rapport van 3 april 2024 wordt vermeld dat naar aanleiding van verzoekers oogproblemen in de toekomst een operatie wordt beoogd/aangewezen lijkt, blijkt uit het medisch verslag van diezelfde oogarts van 20 augustus 2024 deze intussen gebeurd is en verzoeker aan beide ogen werd geopereerd. Uit dat recentste verslag blijkt dat er nadien nog onderzoek is gebeurd en dat verzoeker een bril en medicatie en oogdruppels werden voorgeschreven. Uit de documenten blijken geen verdere problemen aan verzoekers zicht. Waar ter zitting verzoekerster opmerkt dat zij last heeft van haar linkeroog, wordt hiervan geen medisch attest neergelegd ter staving hiervan. Verzoekers laten alzo na hier een duidelijk zicht op te bieden. Het medisch attest van 18 juli 2024 maakt melding van een probleem van verzoekers' zoon A. F. aan zijn linkerhand waarvoor een echografie is gebeurd en kinesitherapie wordt opgestart.

Waar in de aanvullende nota van 3 september 2024 zeer algemeen, zonder meer wordt gesteld dat een medische en psychologische ondersteuning niet gegarandeerd is in Bulgarije, betreft dit louter slechts een algemene bewering waarmee verzoekers niet aantonen dat zij als statushouders geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg in Bulgarije. De Raad onderstreept in dit verband de grond in de beschikking in punt 4 waar in dit verband er al op werd gewezen dat verzoekers na de toekenning van hun beschermingsstatus nooit enige hulp hebben gezocht wat betreft medische en/of psychologische bijstand, waardoor zij bezwaarlijk (dienstig of ernstig) kunnen voorhouden dat dergelijke hulp er niet voorhanden of beschikbaar zou zijn. Dat verzoekers hier geen toegang toe hebben en er geen beroep op zouden kunnen doen, blijkt nergens uit en wordt door hen niet aangetoond, noch dat zij dit desgevallend niet bij officiële instanties in Bulgarije zouden kunnen aankaarten/aanklagen.

Door ter zitting op algemene te wijzen op hun moeilijke medische situatie, waarbij wordt gewezen op o.a. een hernia en hart- en bloedvatenproblemen (waarvan geen bewijs wordt voorgelegd), werpen verzoekers geen ander licht op het voorgaande inzake de toegang tot gezondheidszorg in Bulgarije en de vaststelling dat zij geenszins aantonen dat zij hiertoe als statushouders geen toegang zouden hebben. Verzoekers tonen niet aan dat zij er niet op dezelfde wijze toegang toe hebben als Bulgaarse burgers, en dat hun situatie hierin dus zou verschillen.

Ofschoon die elementen, in samenhang bekeken met hun gezinssituatie, duiden op een verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers en hun gezin, kan uit het geheel van de door verzoekers bijgebrachte elementen waaronder die inzake hun medische en psychologische problemen, niet blijken dat deze belangrijke gevolgen (zouden) hebben voor hun zelfstandig functioneren, laat staan in die mate dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zou verhinderen de aan hun in Bulgarije verkregen beschermingsstatus rechten en voordelen (nog langer) te genieten en te laten gelden en dat zij er, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Rekening houdende met de elementen die voorliggen inzake de gezins- en medisch/psychologische situatie van verzoekers en hun gezin, slagen zij hiermee evenwel, om voormelde redenen, niet in de grond in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen waar wordt vastgesteld dat *“Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”* Dat zij omwille van hun individuele omstandigheden een verhoogde kwetsbaarheid hebben, wordt niet betwist, doch niet in die mate dat zij niet langer in staat zouden zijn om zich in Bulgarije staande te houden en er hun rechten te doen gelden, en dat bij terugkeer een onmenselijke of vernederende situatie in de zin van voormelde verdragsbepalingen dreigt.

5.4.2. Inspanningen om zich te integreren in de Bulgaarse samenleving

De Raad herhaalt en benadrukt dat het, zoals in de beschikking al werd opgemerkt in punt 4 aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren, en dat derhalve van verzoekers verwacht kan worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers' verklaringen en gedragingen, zo werd eerder uitgebreid vastgesteld en omstandig uiteengezet.

Verzoekers gaan ter zitting echter niet in het minst in op die vaststellingen in de beschikking, doch laten deze in hun betoog geheel ongemoeid. Deze blijven dan ook volledig gehandhaafd, zoals waar wordt vastgesteld: *“Nadat zij de subsidiaire bescherming toegekend kregen en vervolgens het opvangcentrum dienden te verlaten, verbleven verzoekers nog slechts enkele dagen in het land vooraleer zij naar Duitsland vertrokken (CGVS verzoeker, p.15). Voorts blijkt uit hun verklaringen dat verzoekers in de periode van vijftien dagen tussen de toekenning van de beschermingsstatus en hun vertrek uit Bulgarije slechts beperkte inspanningen hebben gedaan om hun rechten te doen gelden in Bulgarije en er een leven voor hun gezin op te bouwen. Verzoekers lieten na om zich na de toekenning van de status voor enige bijstand te wenden tot de Bulgaarse autoriteiten op de daartoe officiële manieren. Zo hebben zij geen verder initiatief genomen wanneer zij zich een paar keer tevergeefs tot andere Syriërs en tot een immobiliënkantoor gewend hadden en zij erna van derden hoorden dat zij nooit huisvesting zouden krijgen (CGVS verzoeker, p.19; CGVS verzoekster, p.11 en 12). Hetzelfde geldt voor hun zoektocht naar onderwijs voor hun kinderen (CGVS verzoeker, p.20). Verzoekers hebben na het verlaten van het opvangcentrum geenszins hulp gezocht bij niet-gouvernementele kanalen en/of organisaties die hen op weg zouden hebben kunnen helpen. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekers ernstige pogingen ondernomen hebben om zich te informeren over de mogelijkheden die de Bulgaarse overheid had om bijstand te bieden. Verzoekers' betoog in voorliggend verzoekschrift dat zij van de Bulgaarse autoriteiten geen enkele vorm van steun kregen, is dan ook niet ernstig. Zij tonen aldus niet*

aan dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal."

Met hun algemene opmerking ter zitting dat een groot gezin met veel, *in casu* twaalf kinderen, problemen geeft aangaande school, huisvesting, voeding en dergelijke meer, wordt benadrukt dat verzoekers geenszins de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam leven uit te bouwen, zij slechts een zeer korte periode van ongeveer twee weken nog in Bulgarije zijn gebleven nadat zij er internationale bescherming verkregen, zij in die korte periode weinig tot nagenoeg geen inspanningen hebben gedaan om zich toegang verschaft te zien tot de arbeidsmarkt, huisvesting en onderwijs, dat zij nalieten om na het verkrijgen van hun internationale bescherming zich via de daartoe voorziene officiële weg tot de Bulgaarse autoriteiten te wenden voor enige bijstand en zij zelfs zichzelf nooit hebben geïnformeerd en opzoekingswerk hebben verricht over die daartoe geëigende procedures of werkwijzen, en zij na het verlaten van het opvangcentrum evenmin hulp hebben gezocht bij niet-gouvernementele kanalen en/of organisaties die hen mogelijks op weg zouden hebben kunnen helpen. Hun gedrag wijst erop dat zij veel meer in het werk hebben gezet om hun reis uit Bulgarije te regelen, dan dat zij er zich hebben ingespannen om in Bulgarije als statushouders een leven en toekomst uit te bouwen en hun rechten en voordelen er te laten gelden, zoals inzake de toegang tot werk, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en zo voorts.

Met het louter herhalen van hun verklaringen dat hun gezin nadat hen subsidiaire bescherming werd verleend 14 dagen de tijd kreeg om opvang te vinden en dit een hopeloze zoektocht is waarvoor ze naar Sofia trokken, doen verzoekers geen afbreuk aan en werpen zij geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

5.4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat *"Zij tonen aldus niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal."* en waar voorts wordt geconcludeerd dat ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen.

De Raad beklemtoint dat verzoekers en hun gezin (reeds) internationale bescherming in Bulgarije genieten en dat zij er niet in slagen het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit werd reeds in de beschikking vastgesteld en verzoekers slagen er niet in aan die vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen.

5.4.4. Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partijen zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die hen daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ook al kan worden aangenomen dat hun situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, dat de situatie van de verzoekende partijen in Bulgarije kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zullen terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat zij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en zich

derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hen aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Overige

De Raad stipt aan dat verzoekers' verzoek om internationale bescherming in België door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij bij beschikking van 30 juli 2024 werd vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die de Bulgaarse autoriteiten hen hebben toegekend en zij dus niet aantonen dat onterecht toepassing werd gemaakt door het CGVS van voormelde wetsbepaling (waarbij hun beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard), en dat er derhalve geen reden is om hun beschermingsverzoek in België ten gronde ten aanzien van hun land van herkomst Syrië te beoordelen.

Om die reden is de verwijzing in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C – 735/22 QY tegen Bondsrepubliek Duitsland niet dienstig. *In casu* ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor.

Er is *in casu* geen verder onderzoek nodig. De argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota waarbij wordt gesteld dat *“Overwegende dat voor zoveel als nodig -en met name in het geval en voor zover de Raad zou menen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is en het een volgend verzoek zou betreffen, verzoekende partij vraagt dat de Raad minstens huidig verzoek formeel ontvankelijk zou verklaren, zodanig dat de CGVS een onderzoek ten gronde dient te verrichten, rekening houdend met de nieuwe elementen die door verzoekende partij bijgebracht worden”* en verdere argumentatie in die aanvullende nota getiteld *“Om volledig te zijn – bevoegdheid van de Raad zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van een volgend VIB”*, doet hier aldus allerminst ter zake. Bovendien betreft het hier geen volgend verzoek, waardoor heel die uiteenzetting geenszins aan de orde laat staan dienstig is, doch daarentegen volledig irrelevant en totaal overbodig.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 juli 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS